

ПИСМО V

Писмо тати, 17. октобар 1944, 95 Mager Ave. c/o Mrs Smith, Mount Kisco, N.Y.

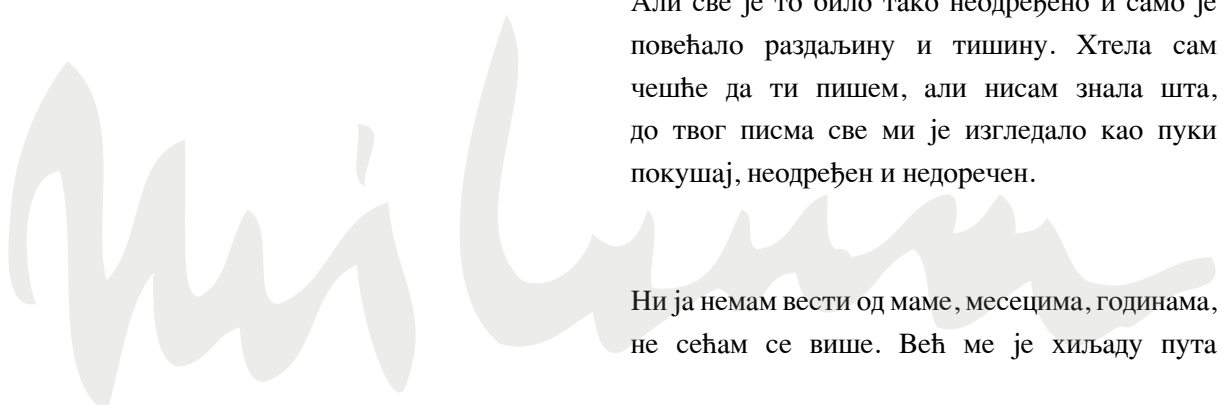
Најдражи тата,

Добила сам твоје драго писмо. Трајало је овако дуго, јер сам у међувремену дошла овде, да проведем зиму у једном месту на само сат времена од Њујорка.

Ваздух је бољи и мање се умарам. Ја сам се сасвим опоравила, и свој гвоздени корсет носим само док радим, али сам много нервозна, још увек превише да бих могла живети у Њујорку где ти је потребна страшна енергија коју ја тренутно немам. Овде нема ничега, мало место као сва друга, али ваздух је предиван и мање је ветра. На неколико миља одавде живи Банкарло Менотти, недавно сам правила костиме за његов балет Себастијан. То је последњи балет који је пре извесног времена постигао велики успех у сезони, и музика је толико лепа. Он живи са Самјуелом Барбером, који је био у Риму, на Америчкој академији; и он је пријатељ Чекијевих. Из једног писма које су добили од Дарија Чекија сазнала сам да си ти примио моје.

Пре неколико месеци сазнала сам да су те упознали Хју Чизлом, а касније и Арн Екстром. Али све је то било тако неодређено и само је повећало раздаљину и тишину. Хтела сам чешће да ти пишем, али нисам знала шта, до твог писма све ми је изгледало као пуки покушај, неодређен и недоречен.

Ни ја немам вести од маме, месецима, годинама, не сећам се више. Већ ме је хиљаду пута

напуштала нада да ћу је икада поново видети – сањам је, али после ми је теже да се пробудим. Па ипак, понекад ми се чини да је жива и да њене мисли допиру чак довде.

Не говори да си се променио, сви смо се много променили.

Па ипак, остајемо исти и из твог писма се осећа да поред свих мука и брига ти остајеш увек мој тата, само сада још милији и ближи. Немој више да бринеш. Не знам какав је тамо живот, сигурно је много скуп према ономе што се прича, али ја ћу ти сваког месеца слати 50 долара и пакете. Више од тога не могу обећати у овом тренутку. Надам се да си примио оне од прошлог месеца и немој да те море мисли, молим те, није ми уопште тешко да их шаљем. Свих ових година радила сам заиста веома много, нарочито ствари које нисам хтела, али сада је нешто лакше: радим мање и боље сам плаћена, стога нек` те не море бригае.

У децембру ће бити година како сам се удала за једног младог и драгог Американца, који је у то време био војник. Касније су га пустили јер се разболео. Све до јуче био је овде са мном. Сада је отишао да обави неки посао. Прошле недеље он ти је послао два пакета. Нажалост, ја сам погрешила адресу и написала сам Via del Tritone 61; ако их не добијеш, молим те одмах их потражи.

Не усуђујем се да те питам нешто ближе, јер знам и осећам да је право Божије чудо што си уопште жив. Али ти ми пиши све оно што осећаш да можеш и што желиш, јер је сигурно, ипак, много боље од онога што се да замислити када си овако далеко.

Како су Сафијеви и која је њихова адреса пошто су отишли из via Barnaba Oriani? Како је Кардарели?

Хтела бих да пошаљем пакете. Добила сам писмо од једног војника кога сам упознала, и он ми каже да је тетка Ноеми погинула 1943, јадница, она је једина од које сам повремено добијала поруке из Црвеног крста. Да ли се могу слати пакети у Парму, и коме? Волела бих да си сада овде, иако већ јеси помало. Данас је тако леп, сунчан дан, као неки добар предзнак. Писаћу ти веома често. Иако сада и писма путују дуго, немој се бринуте и мисли само на здравље.

Најтоплије те грлим,

твоја Милена